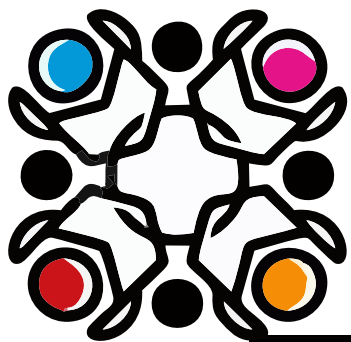
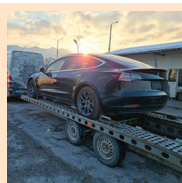

Красиво ВЕТРИНО

● Брой 31 ● 16 стр. ● формат А3 ● цена: 0 лева ● 22.02.2023 г.

СТЪПКИ КЪМ
по-добра среда за
живеене

страница 1,6

НАЙ-СТАРОТО ОБ-
РАБОТЕНО ЗЛАТО В
СВЕТА

страница 7,8

АРХИТЕКТУРАТА В
НЕОФИТ РИЛСКИ
– дом на свободния
български дух

страница 9,10

Библиотека:
„МИСЛИ и
ЗАБОГАТЯВАЙ“

страница 16

ВЪЛЧИ ДОЛ – РЪКОВОДСТВО ЗА СЪСИПВАНЕ НА ОБЩИНА (и държава...)

Домът на далаверата – община Вълчи дол, заслужава да влезе в учебниците. Властта – така, както се упражнява от кмета и неговите послушници, е христоматиен пример за бавното, методично и подмолно убийство на населеното място! Няколко паразита в местната власт въздигат далаверата и безцеремонното ѝ практикуване до занаят с елементи на изкуство. Ние сме си виновни, че ги търпим и дори им плащаме за това.

продължава на страница 2

КУЛТУРЕН ДОМ ВЪЛЧИ ДОЛ – ЧУДЕСЕН, УСПЕШЕН ПРОЕКТ!

● АКТУАЛНО

СТЪПКИ КЪМ ПО-ДОБРА СРЕДА ЗА ЖИВЕЕНЕ

Тази седмица електрическите превозни средства в село Неофит Рилски се увеличиха на 6 броя. Пристигнаха още три работни микробуса „Мерцедес“ и една „Тесла“ модел 3. По брой на електрически превозни средства на глава от населението ставаме най-елек-

трифицираното населено място в България. Защо му е на едно село да има електрически превозни средства? Модна прищявка ли е, или нещо повече?

продължава на страница 6

● ТЕМА НА БРОЯ - продължава от страница 1

ВЪЛЧИ ДОЛ – РЪКОВОДСТВО ЗА СЪСИПВАНЕ НА ОБЩИНА (и държава...)

продължава от стр. 1

Библиотеката на Читалище „Вълчи дол“
СЕГА

Домът на тази далавера е и дом на политическата и зелената корупция, котило на лъжата, свърталище на наглостта, кладя на суетата, пиедестал на егоизма...

**ТОВА Е ТЪЖЕН ГРАД
НА ГЛУПОСТТА!
ГРОБИЩЕ НА МОРАЛА,
СВОБОДАТА И ДУХА!**

Глупостта на местните феодала е чудовишна. Ако бяха по-умни, щяха да разберат, че режат клоната, на който седят. Но простотията ходи по хората. Липсата на мярка в грабежа на обществени блага е тъжно доказателство за политическо скудоумие. Местните дерибей са осъдени на презрение и бавна икономическа смърт, защото заграбеното може да се опази само с нови порции грабеж. Не могат да го оставят и на децата си... На какво са ги научили? На труд? На предприемачество? Ако някой може да печели почтено, той множи богатството си, като допринася за благото на общността, която от своя страна добавя стойност към богатството – неговото и това на всички. Това е стойност, която расте през общото. А идеята за общото благо се ражда в образованието, разцъфва в културата и се предава с традициите. Само така устоява на времето. Люлката на българския дух – това е българското читалище. То разпръск-

ва светлина и отглежда българщината през тъмната доба на робството, когато още не е имало държава. То осигурява приемственост и прекарва нацията през иглените уши на историята. Убийството на читалището е изстрел в сърцето на българина. А който стреля там, би трябвало да знае, че прави това и срещу собствения си род и потомци. Но къде ти толкоз акъл...

Читалището във Вълчи дол е регистрирано през 1967 г. През 1976-а, след години на самооблагане, дарения, доброволен личен труд, материали, книги и пари, се открива новата сграда на читалище „Димитър Благоев – 1907“, защото местните са имали мечта да има място с библиотека и културни дейности. Читалището става дом на над 23 000 тома книги, закупвани и дарявани от хората, на танцови групи, театрална школа, певчески състави и други дейности, които съхраняват културата и традициите на хората, поддържайки българския дух. Това читалище е единственото от общо 17 читалища в община Вълчи дол, което разполага със собствена сграда по силата на безсрочен и безвъзмезден договор с общината. Чудесно, не ли?

**ДА, АМА НЕ!
НЕ И ВЪВ ВЪЛЧИ ДОЛ!**

Библиотеката на Читалище „Вълчи дол“
ПРЕДИ

Алчността във Вълчи дол няма спирачки. Глупостта – също! Да пожертваш интересите и здравето на всички само за да се облагодетелстваш лично, издава забележителна простотия, гьонсуратлък и нечувана наглост.

**СЛЕД КАТО ОТ ГОДИНИ ТРОВЯТ
ЗЕМЯТА И ВОДАТА С НЕЗАКОННИ
СМЕТИЩА, СЛЕД КАТО ДОПУСНА-
ХА ЧУЖДЕНЦИ ДА ПЕЧЕЛЯТ, КАТО
СЪСИПВАТ ПЛОДРОДНАТА ЗЕМЯ
И ПОМИНЪКА НА ЗЕМЕДЕЛЦИ И ЖИ-
ВОТНОВЪДИ, ПОЖЕРТВАХА ЗДРА-
ВЕТО И СПОКОЙСТИЕТО НА ХОРА-
ТА, УНИЩОЖИХА ПРИРОДАТА, СЕГА
МЕСТНИТЕ ДЕРИБЕЙ ПОСЕГНАХА И
НА ЧИТАЛИЩЕТО! ПОСЕГНАХА НА
ОБРАЗОВАНИЕТО, КУЛТУРАТА И
ТРАДИЦИИТЕ! НАПРАВИХА ОПИТ ЗА
ДУХОВНОТО УБИЙСТВО НА МЕСТНА-
ТА ОБЩНОСТ!**

Ето хронология на грабежа, чието острие е една специалистка по точене на евросредства за лично ползване в три общини, последната в Девня, откъдето си тръгва внезапно с прекратени правомощия.

Хората, специализирали усвояване на евросредства, са членове на партията на парите – такива хора никога не харчат заграбеното сами, те винаги делят с някого, който няма интерес да бъде осветен, и в замяна осигурява спокой-

ствие или път за бягство... Шумът на парите е сближил трайно специалистката и кмета до виртуозен дует от местна величина, превръщайки далаверата в професия, за която се плаща държавна заплата. Познайте от чий джоб...

През април 2016 г. в община Вълчи дол вертикално и внезапно каца Диана Великова и оглавява дирекция „Инвестиционна политика и хуманитарни дейности“ в общината. Първият ѝ светкавичен проект е „Подкрепи ме, за да успея“ на стойност 850 хиляди лева, удължаван до края на 2022 г., с цел предоставяне на социални услуги в Общностен център за деца и семейства. Не е известно кой от Вълчи дол е „подкрепен“ по този проект, но в него са подкрепени и успяват Диана Великова като ръководител-проект и малкият ѝ син Венелин – като юрист. С този проект ръководителката става известна с това, че и 10 лева да влязат, и от тях ще се вземе. През март 2019-а следва втори проект с европейски средства – „Реализация чрез интеграция“ – общ и отнесен като предния, като и двата би трябвало да са насочени към малцинствата. Същите малцинства, които срещу 100-200 лева продават съдбата си на избори. Със свещ да търсите в община Вълчи дол, трудно ще намерите човек, който да се чувства „подкрепен, успял, интегриран, че и реализиран“ благодарение на някой от тези проекти.

продължава на страница 3

ТЕМА НА БРОЯ - продължава от страница 2

ВЪЛЧИ ДОЛ – РЪКОВОДСТВО ЗА СЪСИПВАНЕ НА ОБЩИНА (и държава...)

продължава от стр. 2

Библиотеката на Читалище „Вълчи дол“ - СЕГА

Стойността на проекта е 900 000 лева, като срокът му на действие е отново удължаван. „Интегрирана и реализирана“ като ръководител на проекта отново е Диана Великова и семейството ѝ, а половината дейности по него се изпълняват от НПО (неправителствена организация) с гръмкото име „Бъдеще за Вълчи дол“, ръководено от другия син на Великова – Николай Великов. За да не му е самотно, е назначена и неговата приятелка. Тук веднага уточняваме, че се работи за бъдещето на няколко човека. По проекта има многобройни обществени поръчки, повечето от които се печелят от фирма „Йорда“, собственост на приближена на Диана Великова. През ноември 2019 г., вече загряла и в работен режим, Диана Великова набелязва сградата на читалището във Вълчи дол. Читалището се преименува на културен дом, защото за реконструкция на обикновено читалище парите по проекта са малко. Спретват се документите, Великова напада и отбелязва – назначена е за управител на проекта за 500 000 лв., синът ѝ Венелин – за шеф на инвеститорския контрол. **НАГЛОСТТА НЯМА СПРАЧКИ! С ТРЪГВАНЕТО НА ПРОЕКТА ДИАНА ВЕЛИКОВА ОТ ГОРНА ОРЯХОВИЦА СИ КУПУВА ОГРОМНА КЪЩА ВЪВ ВЪЛЧИ ДОЛ, А СЪСЕДИТЕ Ї ВИЖДАТ РАБОТНИЦИТЕ ОТ РЕМОНТА НА ЧИТАЛИЩЕТО ДА СЛАГАТ ТОПЛОИЗОЛАЦИЯ И ДОГРАМА НА ЦЯЛАТА Ї КЪЩА.** Под вещото

ръководство на Венелин Великов се разкулачва покривът на сградата през дъждовния сезон и **ЗАЕДНО С ПАРИТЕ ПОТИЧА И ВОДАТА!** Сградата се наводнява, съсипват се помещения, качествен естествен паркет, застрашени са книгите, тече в склада при ценните народни носии, ушити по европейска културна програма. Читалищното настоятелство провежда обществена поръчка и извършва ремонт, като плаща със средства от собствения си бюджет, за да се спасят книгите и да продължи дейността си. Но само няколко месеца по-късно, през април 2022 г., цялата институция, без писмена заповед, заедно с 23 хиляди тома книги, всичкия инвентар, всички групи, дейности и хора, са изхвърлени в срок от два дни от сградата БЕЗ ПИСМЕНА ЗАПОВЕД и са набутани в дървените бараки на бившите „Социални грижи“. Причината - ще идва проверка на свършеното по проекта. Диана Великова изземва договора за сградата на читалището уж за справка и никога не го връща. На улицата остават Женската фолклорна група – на 38 години, с 3 златни, 2 сребърни и 2 бронзови медала от четири фестивала само за 2022 г., Детската школа за народни танци, Танцовият клуб. Цяло лято репетира по поляните, а през есента ги пускат по милост в Клуба на ветераните, като се топят с печки от вкъщи. Книгите и ценните народни носии са натъпкани в

кашони. На молбите да бъдат върнати в сградата кметът отсича с твърдото „След 5 години!“, заради предназначението на усвоените средства, защото иначе ще трябва да връщат пари. Така читалище „Д. Благоев – 1907“, чиято сграда е построена с доброволния труд, парите и мечтите на местните хора, е на улицата! Едва ли има наивници, които да вярват, че тази сграда ще бъде отново дом на читалището. Много скоро ще бъде „закупена“ от удобен човек, по удобен начин, за да има удобна за някого съдба.

ЕТО КАК КУЛТУРАТА, ОБРАЗОВАНИЕТО, ТРАДИЦИИТЕ И ПРИЕМСТВЕНОСТТА НА БЪЛГАРИТЕ СА ИЗРИТАНИ НА УЛИЦАТА БЕЗПРИЗОРНИ, УНИЗЕНИ И НЕНУЖНИ ОТ ПРОСТАШКАТА АЛЧНОСТ И НАГЛОСТ НА ЕДИН КМЕТ И ЕДНА ПОЛИТИЧЕСКА ДЪРЖАНКА.

Как нямат срам да ходят по улиците тези хора? С времето те стават все по-безцеремонни и заслепени от жаждата си за печалба. Забравят, че за разлика от покровителите си, за които отчисляват такса спокойствие, няма къде да се скрият – те и потомците им! Политическото им скудоумие им пречи да осъзнаят, че режат клона, на който седят.

ОТГОВОРНОСТТА ЗА ТОВА, ЧЕ ИМ ПОЗВОЛЯВАМЕ ДА ВЪРШАТ ВСИЧКО ТОВА, ОБАЧЕ Е НАША!

Диана Великова днес е пенсионирана, но само да не бие на очи, като продължава да „движи“ европроекти. Сега идва един за компостиране. Заема по половин щат като медиатор и като медицинска сестра (и това, като всичко друго, плаче за проверка!!!) в Общностен център – Вълчи дол, като отново е на заплата. В момента работи за ГЕРБ, но е сменила много политически сили. Парите не миришат, важно е тяхното количество. Те купуват лесно нищожното количество съвест на безсъвестните. След сигнал до КПКОНПИ синът ѝ Николай Великов, който се е ширил като шеф на НПО-то в празната сграда на културния дом със заплата над 1500 лв., бързичко изчезва оттам. Но не го мислете – той и брат му са нагласени на топло в други общински дейности. Днес в „ремонтвания“, но празен „културен дом“ се ширят общо три жени – 1 управителка и 2 служителки, които би трябвало да се занимават с хора със социални потребности. **КАКВА ИРОНИЯ!** Има ли човек без социални потребности? А без културни потребности? Защо тогава сградата е празна? Къде са потребностите на хората, изпълнили тази сграда с живот, къде са потребностите им от книги, от музика, от танц и песен? **КЪДЕ СА ТРАДИЦИИТЕ, КУЛТУРАТА И СВЕТЛИНАТА, КОИТО ЧИТАЛИЩАТА НИ СЪХРАНЯВАТ ОЩЕ ОТ ТЪМНИТЕ ДОБИ НА БЕЗПРОСВЕТНОТО РОБСТВО? НЕ СМЕ ЛИ ОТНОВО В РОБСТВО?**

Домът на далаверата обикновено е и дом на страха, дом на апатията и дом на погиналия дух!

КОГАТО ДУХЪТ ПОГИНЕ, МАТЕРИЯТА ГО СЛЕДВА...

Нацията и държавата се запазват не просто в зависимост от силите на разрушение, действащи отвън, а в резултат на вътрешната мобилизация на народа. Това се отнася и за отделния човек – принципът е същият, въпросът както винаги е в мащаба.

ТАНЦУВАЩИТЕ С ВЕТРОВЕ

ЛИЧНИ ФИНАНСИ

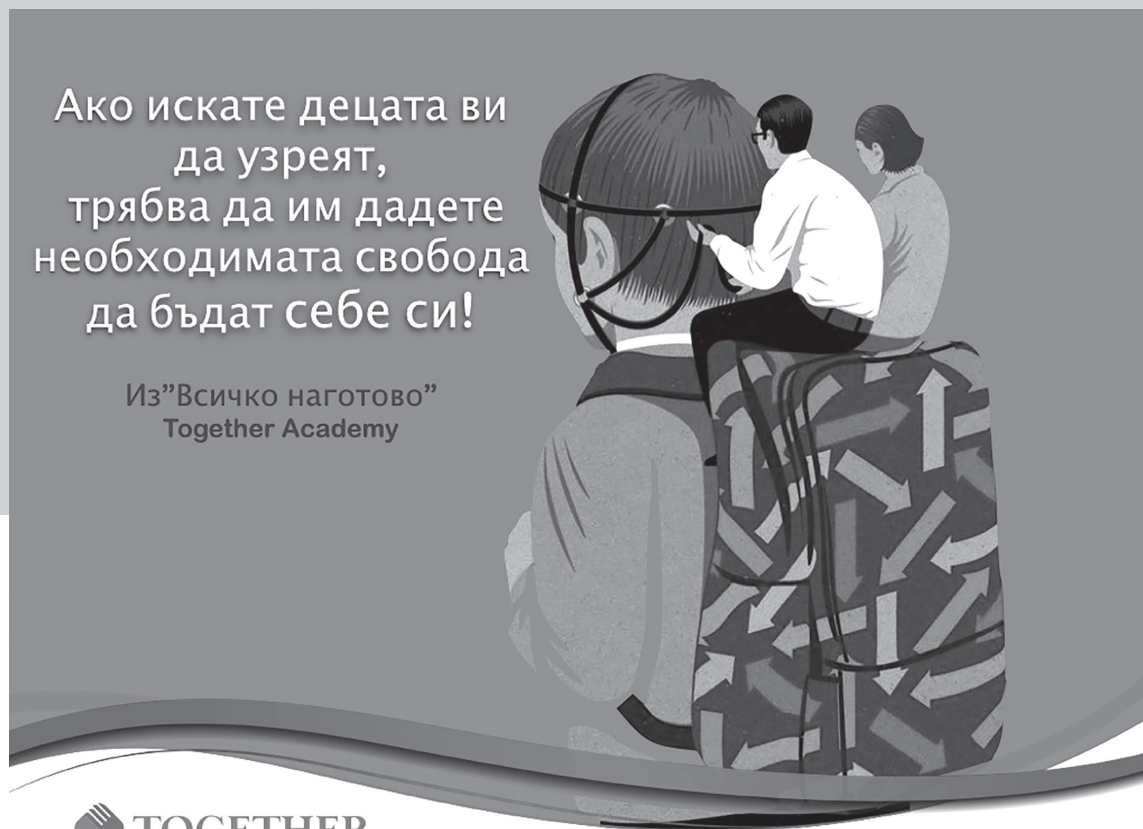
КАК ДА ОБРАЗОВАМЕ най-малките за правилния начин на работа с парите?

Деца навлизат в света на парите, водени от действията на възрастните. При това подходът и поведението на техните родители и близки към парите е от ключово значение. Ето защо предоставянето на възможности за изграждането на правилни навици при работата с парите при по-малките е от изключителна важност – още от момента на техния първи досег с тях.

Ако искате децата ви да узреят, трябва да им дадете необходимата свобода да бъдат себе си!

Из "Всичко наготово"
Together Academy

TOGETHER
Bulgaria

together.bg

Обичайно първите моменти, в които по-малките се сдобиват с някакви парични средства, са, когато близки на семейството, като баби и дядовци, предоставят някаква сума на детето по случай рождения му ден или по повод на друг семеен празник. В този момент основната идея на възрастните е да предоставят възможност на детето да си закупи с тези пари нещо, което силно желае, като по този начин да му покажат тяхната любов и загриженост. Ако детето е било подложено на ограничения и лишения в семейството и често на своите желания да придобие нещо е получавало отговор от типа „нямаме пари за това“ или „аз няма да ти купя това“, с голяма вероятност това дете ще използва парите за желаната покупка и така ще започне да изгражда един погрешен консуматорски навик да подхранва чувството си за удовлетвореност чрез харченето на пари за различни неща.

В днешно време е силно разпространена зависимостта, свързана с харченето на средства, която дори вече има наименование – „шопинг терапия“. Развитието на тази зависимост започва именно по указания по-горе начин – когато силното желание се свързва с нуждата от финанси, чрез които то да бъде задоволено. Причината за това е, че не се създава правилна връзка между наличието на парите и начина за тяхното придобиване, когато те са получени като награда или подарък във връзка с някакво събитие. Оттам идва и погрешното очакване от ранна възраст, че някой е длъжен да им дава пари или че те им се полагат поради привързаност или обич.

Това трудно се случва, когато в едно семейство не е имало проблем със задоволяване на потребности и правилно е било обсъждано желанието на детето да получи нещо точно сега. В такова семейство е по-вероятно да се започне с натрупването на спестявания от страна на детето, като понякога това е благодарение на примера, който родителите дават с поведението си. Често обаче такива спестявания просто биват натрупвани, без да имат някаква специфична функция или употреба. Това поставя началото на навик и вярване, че парите се натрупват с цел след време да се придобие

бие нещо по-скъпо и по-голямо, което е по-необходимо. За съжаление при това парите отново служат за консуматорство, въпреки че харченето им не е свързано с мимолетна прищявка, а с нещо, което може да бъде наистина от полза и необходимост.

Всъщност заделянето на средства е полезен навик, който формира уменията у по-малките за спестяване и натрупване, но без възможността тези средства да работят и да бъдат впрегнати в някакво направление, този навик не може да доведе до запознаването на децата с правилния начин за работа с парите.

Именно поради тази причина е от изключителна важност парите на децата да бъдат впрегнати в някакво

начинание! Понякога това може да бъде дори малка част от устойчива инвестиция, в която възрастните имат участие, а в други случаи може да се създаде или да участват в някаква предприемаческа инициатива. Това би дало възможност на децата да усетят и осъзнаят процеса, чрез който се получават парите, а именно чрез предоставяне на полза и стойност към другите хора чрез свършване на работа и осъществяване на някаква ползотворна дейност.

Разбира се, в тези действия ключова роля играят уменията, които самите родители са развили в тази област, и начинът, по който те самите гледат на парите и възможностите за тяхното получаване. Повечето хора днес изпитват трудности с финансите и оттук е логично да се предположи, че затрудненията на родителите, липсата им на правилни разбирания и навици за работа с парите ще се предадат на по-малките, които се учат от тях.

Ето защо една от правилните стъпки е свързана с необходимостта самите родители да започнат работа по своя личен финансов план, който да ги подпомогне в изграждането на необходимите навици и умения. Така те биха разрешили редица финансови въпроси, а неотклонното му следване ще изгради в тях подходящите финансови навици, които успешно да предадат впоследствие и на своите деца.

Друг основен момент в изграждането на грешни навици при децата е предоставянето на джобни пари, които детето да използва за лични нужди покрай ходенето на училище. Обичайно идеята на джобните пари е да предостави възможност на детето да си осигури закупуването на храна, докато е на училище.

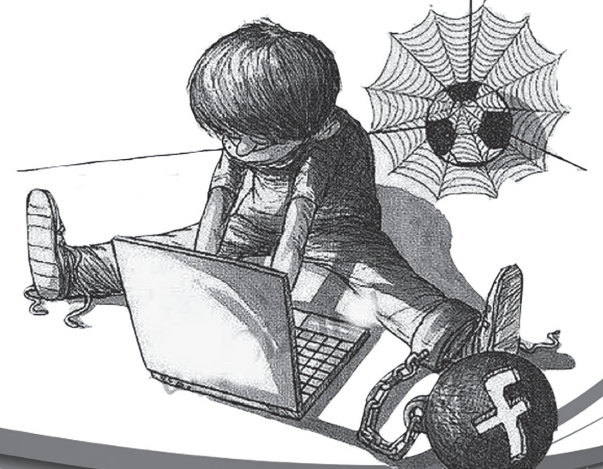
● ЛИЧНИ ФИНАНСИ - продължава от страница 6

КАК ДА ОБРАЗОВАМЕ най-малките за правилния начин на работа с парите?

продължава от стр. 4

“Не” на екраните
“Да” на
действието!

together.bg

Твърде често обаче тези пари отиват за купуването на глезотийки или употребата им по увреждащ здравето на детето начин. Това се случва било защото детето е подведено от своите връстници, или защото е грешно насочено към някоя нова придобивка под влияние на агресивните реклами вследствие на позволеното от родителя ежедневно гледане на телевизия.

Понякога джобните биват заделени настрана и потенциално минимална част от тях отива за разходи, свързани с тяхното предназначение. Това, от една страна, развива у децата уменията да се лишават в името на нещо по-голямо и по-важно, но от друга страна, отново създава погрешното очакване, че парите им се полагат и могат да бъдат получавани незаслужено.

В тази връзка е много по-правилно да се създадат възможности детето да ги заслужи срещу извършването на определени действия и създаването на полезност, защото именно така ще бъде изградена адекватна връзка между наличието на пари и основните причини за тяхното получаване. Съответно ако е необходимо да се осигурят някакви джобни средства, то те трябва да бъдат предназначени единствено за постигане на тяхната специфична цел – например осигуряването на храна за училище, или вместо това – да бъдат заменени с предварително подготвена храна, като така нуж-

дата от ежедневните джобни би отпаднала. В случая не пречи детето да разполага и с малка сума пари, която да му послужи при специфични екстремни ситуации, в които може да му се наложи да си вземе нещо, но не и да има ежедневен паричен поток, който да може да бъде неправилно използван по указания по-горе начин и потенциално да създаде погрешни очаквания и вярвания за истинската същност на парите.

В допълнение участието на семейството в общи настолни игри, които под някаква форма предоставят полезна информация за употребата на парите, като „Монополи“ или „Потоци пари“ и други подобни, може допълнително да внесе полезна информация по отношение на финансите. Когато това е придружено и с допълнително образование по темата, тази информация може да бъде по-правилно възприета от децата, тъй като често самите игри имат способността да насочват мисленето в една или друга конкретна посока. Тези игри обаче не дават цялостния поглед и правилното

разбиране за финансите, каквито могат да се получат от качествената специализирана литература в тази сфера.

Една от изключително лесните и разбираеми книги, които биха могли да поставят правилното начало в разбирането за финансите при по-малките и могат да бъдат използвани още от 9–10-годишна възраст при децата, е книгата „Най-богатият човек във Вавилон“ на Джордж Клейсън. В нея правилното отношение и работа с парите е предоставено под формата на завладяващ исторически разказ и притчи, които значително по-лесно могат да бъдат възприети. При възрастните една от книгите, които най-добре описват правилата за работа с парите, е книгата „Парите или живота“ на Джо Домингес и Вики Робин, а книгата която може да подпомогне възрастните за това как правилно да предадат уменията на децата да се изградят като завършени личности и да нямат бъдещи затруднения по отношение на парите, е книгата „Всичко наготово“ на Ричард Уотс. Всички тези книги могат да бъдат закупени от издателството на „Тогедър Академи“, като в YouTube канала на „Тогедър България“ могат да бъдат намерени още много обучителни видеа, някои от които са подходящи дори и за по-малките зрители.

Най-важните принципи, свързани с образоването на децата на правилните навици за работа с парите, са свързани с добрия личен пример, уменията да се заделят средства, развитието на предприемчивост и постоянство, придобиването им вследствие на свършена работа и принос, както и жаждата за знания за тяхното правилно инвестиране, увеличение и управление.

Пламен Кънчев

СТЪПКИ към по-добра среда за ЖИВЕЕНЕ

продължава от стр. 1

Преди години имаше вярване, че с навлизането на технологиите хората ще си освободят повече време, за да могат да учат и да осигурят напредък на човечеството. Оказва се, че се случи нещо различно. С напредването на технологиите хората започнаха да ги ползват не по предназначение, а за задоволяване на лични потребности или за удоволствия и почивки. Още по времето на комунизма на железопътните гари транспортът се осъществяваше от електрокари. По онова време държавата съществуваше с една-единствена цел и тя беше да направи живота на хората и обществото по-добър. Поради тази причина на местата, където се струпваха повече хора, се съблюдаваше да няма източници на замърсяване на въздуха (като двигателите с вътрешно горене) и затова всичко се транспортираше с електрокари. В днешните населени места има все повече автомобили и това предизвиква голямо замърсяване на въздуха. Тук не говорим за глобалната полза от електрически превозни средства, а за ефекта от струпването на много замърсители на въздуха на едно място и оттам увреждане здравето на пребиваващите на това място. Виждаме, че все повече хора обръщат внимание на здравето си, но не осъзнават, че здравословната храна, пиенето на по-добра вода и редовните занимания със спорт губят своя смисъл, ако живеем в замърсена въздушна среда. Човешкото тяло има приоритетност – въздух, вода, храна. В тази последователност е нужно първо да се погрижим въздухът в местата, където живеем, да

бъде чист и едва след това можем да преминем към подобряване на вода, храна и тренировка. Колкото по-големи струпвания на хора има на дадено място, толкова повече се замърсява въздухът и едни от големите замърсители са именно колите с двигател с вътрешно горене. Особено вредни са превозните средства, които се използват от хората, работещи по поддръжката, защото те изминават къси разстояния и много време стоят с включен двигател, докато разтоварват или чакат някого. Тогава замърсяването на въздуха е най-голямо и хората, които живеят или почиват в даденото място, се троят.

Ние решихме да се справим именно с този проблем. Не само да казваме кои средства имат по-голямо бъдеще, а да направим средата за живеене още по-добра, като премахнем най-големите замърсители на въздуха и осигурим още по-добри условия за живот и престой в село Неофит Рилски. Затова закупихме

5 електрически микробуса и един лек автомобил „Тесла“. Единият от микробусите е пътнически и с него превозваме туристи в селото. Така, докато те слизат да разглеждат различните обекти, имаме нулево замърсяване на въздуха и не влошаваме околната среда за живеещите и почиващите в село Неофит Рилски. Много важно предимство е, че тези автомобили не произвеждат шум. Това допринася за още по-голямото удобство на всички, защото шумовото замърсяване е също огромен бич на съвременното общество. Електрическите автомобили не произвеждат шум, не замърсяват въздуха и подтикват хората да шофират с малка скорост, защото по този начин пестят заряд и могат да изминат по-дълго разстояние, без да се налага да зареждат. Другите четири микробуса са товарни и се използват от хората по поддръжката и от тези, които разкарват храна. Това освен щадящо околната среда е и много по-евтино за крайния клиент. Разходът на един микробус в

градски условия е около 15 литра на 100 километра, което прави 45 лева разход + разходите за масла, филтри и износващи се части на двигателя и трансмисията, или средно около 60 лева на 100 километра. Електромобилите, когато се зареждат по правилния начин, изразходват само 2 лева на 100 километра и така крайната цена за клиента е много по-евтина. Всичко това прави село Неофит Рилски едно наистина вълшебно място за живот, където основните инвеститори от Исторически парк мислят в перспектива за хората и бъдещето на селото, а не за моментната си лична печалба. Това става възможно с иновативни идеи и успешно приложение на взетите решения. Последната придобивка е електрическа „Тесла“ модел 3, която ще позволи пътуването до Варна и други по-далечни дестинации да се извършва отново с електрическо превозно средство, като хората в него ще имат постоянен интернет, много системи за стабилност, които ще пазят живота на шофьора и пътниците.

Както много пъти сме казвали, човек се познава по делата, а хората от Исторически парк доказват ежедневно, че грижата за село Неофит Рилски, община Ветрино и България не е само на думи, а е мисъл, която идва от сърцето и се усеща в делата им всеки ден. Дай Боже да има повече такива българи, тогава със сигурност бъдещето пред нашата страна ще бъде много светло!

● ИСТОРИЧЕСКИ ПАРК

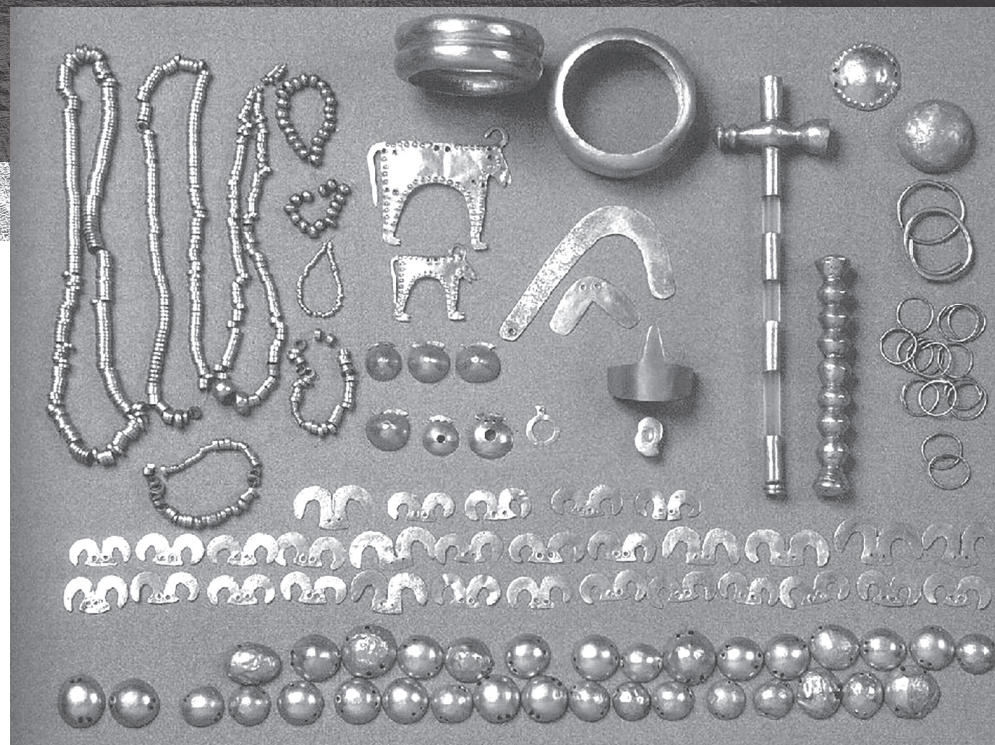
НАЙ-СТАРОТО ОБРАБОТЕНО ЗЛАТО В СВЕТА

Напоследък все повече българи се връщат в родината след години престой в чужбина в търсене на по-добър живот. Това, което ги връща обратно, е зовът на корена, традициите и чувството за принадлежност. Сякаш нещо отвътре им шепти и подсказва едно осъзнаване, че историята ни е по-древна от много други народи, на чиито култури се възхищаваме. Това е гласът на българското национално достойнство.

От няколко години България си има Исторически парк – духовен и притегателен център за българина, място, което повдига духа и ни припомня величавата история на нашата държава. В продължение на няколко статии разказваме на нашите читатели за историческите съкровища, представени тук.

Исторически парк пресъздава миналото ни отпреди 10 000 години и дава възможност човек да съпреживее със сетивата си всички етапи от развитието ни като народ. Стигнахме до тракийския дворец и след като разказахме за виното на боговете и свещено му значение в епохата на траките, днес ще ви запознаем с друг сакрален елемент, използван в ритуалите на траките – златото.

„Златото е символ на морална и физическа чистота“, споделя проф. Иван Маразов, анализирайки тракийските златни хора. Възстановки на няколко съкровища, открити по нашите земи, се намират в единствения пресъздаден в цялост тракийски дворец, без аналог в целия свят – двореца на Севт III. Най-впечатляващото и същевременно най-старото е съкровището от Варненския халколитен некропол – най-старото обработено

злато на планетата. Най-добрите професионалисти в България работят по възстановката на това съкровище в Исторически парк. Открито през 1972 г. на брега на Варненското езеро, то е дело на най-старата европейска цивилизация, наричана култура Варна, която не само открива златото като метал, но и прави прекрасни форми от него. Създа-

тели на тези прекрасни накити още през 4600-4200 г. пр. Хр., нашите прадеди са били такива майстори, че дори съвременните ювелири се затрудняват да изработят елементите във вида, в който са били направени тогава.

продължава на страница 8

● ИСТОРИЧЕСКИ ПАРК

ЕСТОНЦИ В НЕОФИТ РИЛСКИ

Много адреналин, смях и естонски ентузиазъм добавиха гостите ни от Естония този уикенд. Доброволческата ни група се подсили с чуждестранно участие. Обичайните шеги и глъч се редуваха с естонска реч, смешни снимки и забележителни трудови резултати. Но нека да ви разкажем за тях.

Оливер Таркос, Сандер Лаурсон и Раннар Ремелгас са млади момчета от Естония. По професия са търговци, и то много добри. Раннар има

туристически бизнес, бил е в над 1200 хотела, работил е като аниматор и има опит в туристическото обслужване. Неизбежно е да гледа на всичко с очите на инвеститор в нови възможности. И за тримата това е първо преживяване, за пръв път. Нищо не са знаели за България преди това, така че впечатленията се наслагват като боички по абсолютно бял лист хартия. Разгледали са Варна, повъртели са се в малките улички, пазарували са на рибния пазар и в местните магазинчета. Нощували са в курорта Св.

св. Константин и Елена и са покиснали в местното спа... хапнали са традиционна българска кухня в добър варненски ресторант... Дотук всичко може да се предположи... логически.

НО НЕ И ПРОЕКТЪТ ИСТОРИЧЕСКИ ПАРК, средата, общността и животът покрай него...

ТОВА Е ИЗБУХВАНЕ!!!

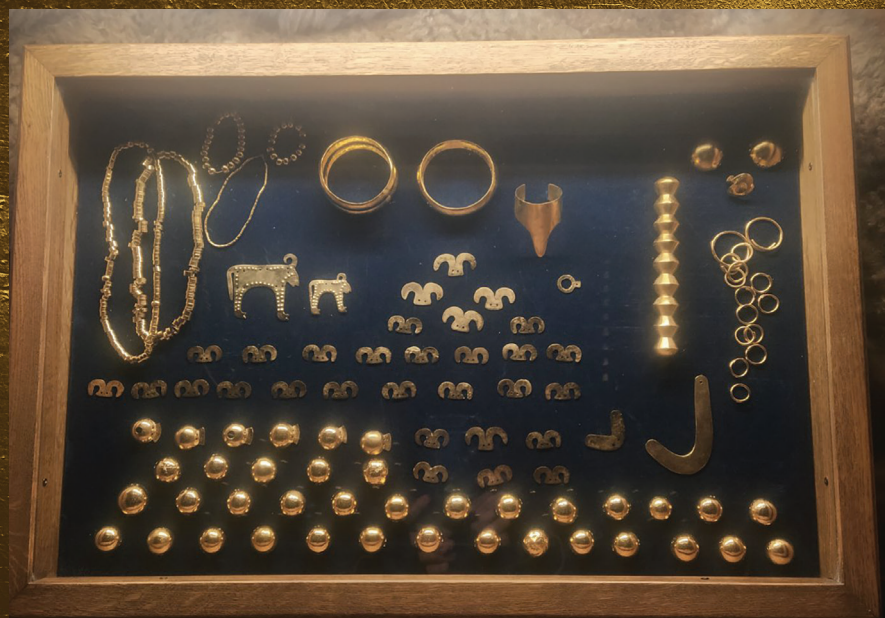
Може да са пътували много по света, но такова нещо никъде не са виждали! Обиколка на Неофит Рилски, присъствие на разбор на свършеното в общ-

ността за седмицата с УАУ-ефект, нощуване в юрти, лагерен огън, вкусна и истинска „храна от село“, ранен фитнес и доброволстване два дни с приветливи и отдадени хора от цяла България, тур из баирите с джипове, 3-часова обиколка на Исторически парк на английски език, нощувка в прекрасната антична къща „Воденичарски“, приятелски и задушевни разговори с Ивелин Михайлов – душата на проекта и мотора на предприемачите в Долината на свободните хора. На това му се казва детонация на идеи и креативна енергия!

Оказа се също, че харесват да хапват сланина и са влюбени в бирата на „Исторически парк“. Оливер, Сандер и Раннар си тръгват от България, но с България в сърцето. Изпълнени са с толкова много и нови идеи, че вече нямат търпение да се върнат. Последните 4 дни не са някакво туристическо пребиваване, а истинско преживяване, което ще свети завинаги, докато не бъде засенчено от следващото избухване в Земята на свободните, община Ветрино.

Танцуващата с ветрове

НАЙ-СТАРОТО

ОБРАБОТЕНО ЗЛАТО В СВЕТА

Според д-р Джон Чапман – член на международен екип, изследващ съкровището, то е по-старо от Стоунхендж и египетските пирамиди. Възрастта му се определя приблизително на 7000 години. Но освен с древния си произход съкровището е удивително свидетелство за древната инженерна мисъл и научни познания. Цивилизацията, обитавала земите на Варненското езеро, е била запозната със Златното сечение (Фи) и числото Пи (3,14), отразяващо отношението между дължината на дадена окръжност и нейния диаметър. Друг факт, пораждащ изключителен интерес, е, че царският лакът, който е бил използван като мерна единица от строителите на египетските пирамиди, е заложен като еталон в артефактите от Варненското съкровище. Открита е керамична купа със златни инкрустации и диаметър,

равен точно на един царски лакът, или 52,36 см. Свещеното число Пи е не просто математическо понятие – това е познание за човека и неговото място в света. Златното сечение Фи е не просто понятие за математическа пропорция и съпоставяне, но и символ на красота, хармония и съвършенство в природата и нейното отражение – изкуството. В украшенията от Варненското съкровище са вложени идеи и принципи, за които древните са имали познание, което свидетелства за високата им духовна култура. Тази цивилизация – позната като Култура Варна, е с 1000 г. по-древна от цивилизациите на Шумер, Месопотамия и Египет. Намерени са над 3000 елемента, тежащи общо около 6 кг, което надхвърля теглото на всичкото злато, намерено в целия свят по време на каменно-медната епоха. Гостите на Исторически парк се впечатляват от силиконовата фигура, пресъздаваща личността на скелета, намерен в гроб 43 от Варненския халколитен некропол. Той е възстановен в реални размери, а специалисти пресъздават и реалната му визия. Дрехата, с която е бил погребан, е била покрита със златни накити, което означава, че освен вожд, той е бил и жрец. Златото е било свещен материал за тази цивилизация и фактът, че фигурата му е била покрита с него, свидетелства за високата му позиция в обществото. Направена от силикон, изработката на фигурата е с уникално внимание към детайла, доста сложна и скъпа. За направата на очите са използ-

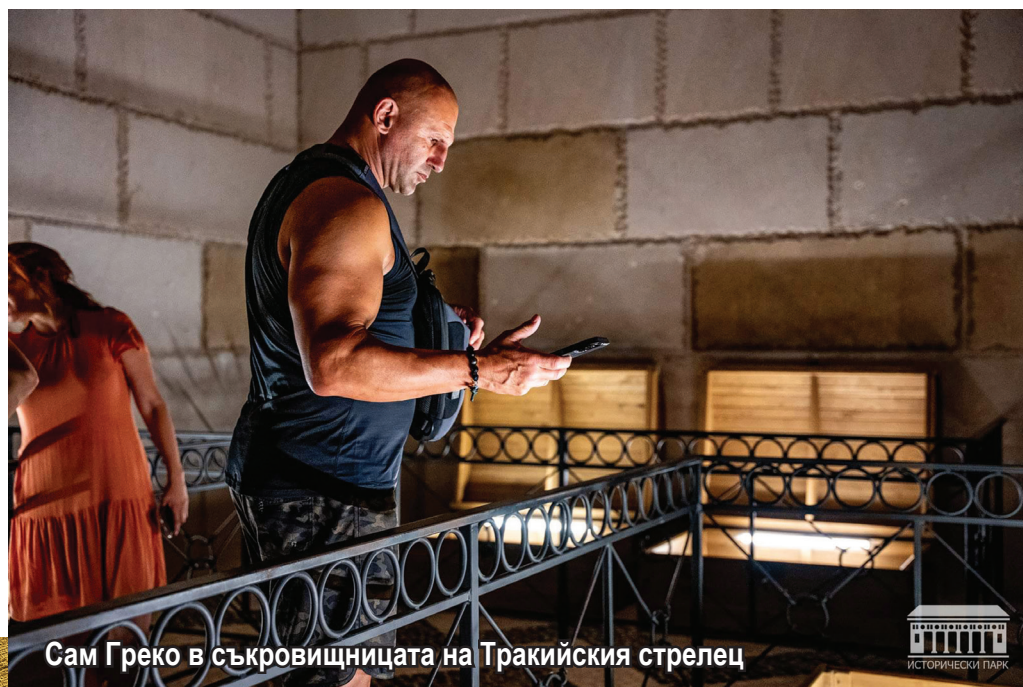
вани очни протези, дори космите по фигурата са истински, което я прави още по-впечатляваща и реална. Посетителите се запознават с истинската визия и това как са изглеждали нашите предци по най-автентичен начин. Прадедите ни са живели по-аристократично и съзидателно от нас и това е видно от наследството, което са ни оставили. Плодовете на техния труд и начина им на живот са пресъздадени в Исторически парк по един вълшебен начин. Всичко това превръща срещата с най-старото обработено злато в света – още една от перлите в короната на Исторически парк – в реалистично и вълнуващо преживяване.

Тук българите си имат свое място, където с гордост могат да си припомнят древната ни величава история. По нашите земи се заражда най-старата

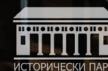
култура Варна, която е била най-напреднала за времето си, и това оказва силно влияние върху развитието на цивилизацията в Европа. Всеки българин трябва да го знае, нека и светът да го научи.

Ако българите познават историята си и истината за своето велико минало, никога не биха заминали в чужбина, а биха останали тук, за да градят страната ни близо до корен, род и родина. Нека знаем своето минало – в него е кодиран пътят към бъдещето. Дали ще продължим да живеем велико и достойно, градящи новата история на България, като пазим и множим наследството, което са ни оставили нашите предци, зависи само от нас.

Самодива на свободата

Сам Греко в съкровищницата на Тракийския стрелец

НОВА НАДЕЖДА

АРХИТЕКТУРАТА В НЕОФИТ РИЛСКИ -

ДОМ НА СВОБОДНИЯ БЪЛГАРСКИ ДУХ

В старите хроники се намират безброй доказателства за красотата и величието на българските градове през Средновековието, които са били много по-богати и по-красиви от тези в Европа. Преслав е съперничил по красота на Константинопол. Днес в Неофит Рилски всеки може да се увери в това – вече трета година тук се разказва тази архитектурно-строителна приказка, белязана от мощта и величието на българската държава. Още една уникална къща от тази епоха е готова да посрещне своите гости. Това е къща „Воденичарски“ – каменна, едноетажна къща, която носи духа на изискания средновековен български болярски стил. Красотата, казват древните философи, е в простите неща. Тук тя е представена в изчистените форми на раннохристиянската архитектура. Отвън се редуват дялан камък с плоски червени тухли. В допълнение към тази изчистена византийска стилистика нашите майстори добавят една българска шевица от ръчно направени керамични панички, които греят като малки слънца, преплетени с четирилистник, за да има късмет и щастие в този дом. Според старо българско предание, ако човек има в градината или в двора си четирилистна детелина, то тогава има късче от рая. Ние, българите, сме слънчев народ, почитаме слънцето като върховна сила, която бди над нас от хилядолетия. Над българската шевица, в подпокривното пространство,

старият майстор е поставил два реда „вълчи зъб“. Това е червена тухла, монтирана с острия ръб навън, наподобяващ острите зъби на вълка. Вълкът за древните българи е свещено животно и символизира воински качества като сила, безстрашие, преданост, лоялност, винаги готов да брани своя род, родина и кръвна линия. Къщата е изцяло изградена от естествени материали – тухла, камък и мрамор, с инсталирано подово отопление и монтирана дървена дограма. Уютна и много кокетна къща, с две огледални спални, всяка със собствена баня и гардеробна стая – мечтата на съвременната жена. Стените са покрити с материал на варова основа, което прави къщата дишаща и екологична, тъй като вартата е естествен антисептик, не позволява да се отлага влага. Във всекидневната две стъклени сводести врати – символ на лукса и богатството, водят към градината. Подът е покрит с мрамор, а пред вратите са изработени две мозаечни пана – 120/120 см, всяко от които представлява произведение на изкуството – изработката им е отнела около 3 месеца. Всяко камъче е ръчно сечено, но най-трудно е да се направят две еднакви мозайки. Това е все едно да накараш художник да нарисува една картина два пъти по абсолютно еднакъв начин.

продължава на стр. 10

АРХИТЕКТУРАТА В НЕОФИТ РИЛСКИ -

ДОМ НА СВОБОДНИЯ БЪЛГАРСКИ ДУХ

продължава от стр. 9

Мотивите в мозайката са заимствани от раннохристиянски църкви от VIII – IX в. Таванът е облицован с висококачествено дърво и е великолепно допълнение към мозайките. Мебелите са семпли, от дъб, и елегантно допълват интериора. Мотивите, използвани за декорация на шкафове, са взети от рамката на Сандъка от Терачина. Това е уникален артефакт от Първото българско царство. Сандъкът е подарък на папа Николай I от българския княз Борис I и е използван за пренасяне на кореспонденцията помежду им. Той се съхранява в постоянната експозиция на музея „Палацо Венеция“ в Рим. За декорация на вратите са използвани модели на елементи от цветно стъкло, открити при разкопки в Преслав край Кръглата църква на цар Симеон. Къщата съчетава в себе си съвременен лукс, уют и удобство със средновековна стилистика и орнаментика. Детайлите във вътрешната декорация разкриват една изтънчена християнска култура, всеки детайл е добре премислен и прецизно изработен. Предстои стените да бъдат изрисувани със стари български мотиви и да бъдат поставени картини. В двора има малка техническа къщичка, в същата стилистика, която заедно с голямата къща правят един впечатляващ архитектурен ансамбъл. Къщата има собствена пречиствателна станция, охлажда се и се затопля от термopомпи, които са изключително енергоспестяващи, има и хидрофор, който не позволява къщата да остане без вода при евентуална авария във водопреносната мрежа, и аварийен генератор за ток. Всички тези модерни системи я правят надеждна и още по-комфортна за живеене. Това са единствените къщи в България, които са продължение на българската архитектурна традиция, спряла да се развива през 1396 г., когато България пада под османска власт.

Възрожденските къщи у нас са повлияни до голяма степен от архитектурата в Османската империя, за тях не може да се каже, че са характерни за българската култура. Архитектурата на Копривщица например прилича много на архитектурата в Бурса. Къщите в Неофит Рилски допълват пъстрата архитектурна мозайка на България. Тук се възражда едно забравено, изключително българско културно наследство. В Неофит Рилски хората по правило полагат повече усилие в работата си, отколкото на пръв поглед е необходимо, такава е тяхната философия. Тези принципи важат и в строителството – къщите са с по-устойчива конструкция и са по-сигурни за живеене. „Има неща, за които не бива да се скъпим и това са животът и здравето на хората – на първо място са сигурността и безопасността“, казва вдъхновителят и двигател на проекта Ивелин Михайлов. Те създават това място в

полза на хората, за да може човек да се изчисти от натрупаните негативи на градската джунгла, да се разтовари от стреса и напрежението, заедно с това да се зареди с добра енергия и да бъде в мир и хармония със себе си и с природата.

Дори и през зимата дворът е застлан с мек зелен килим, градината се поддържа в безупречен вид. Оградата е изидана от камък, арките са осветени в различна светлина от тази на оградата, така че къщата грее нощно време. В двора е предвидено място за паркиране на два автомобила.

Тротоарът пред къщата и паркоместата са майсторски направени от перфектно подредени гранитни павета. От външната страна на оградата, под арките, е засадена леха с красиви градински цветя. Гледайки тази красота, човек се изпълва с радост, гордост, нова надежда и в съзнанието изникват думите на Йоан Екзарх в неговия труд „Шестоднев“. И когато някой гост отседне в тези къщи в Неофит Рилски и после се завърне в своя град и го питат: „Какво видях там?“, ще рече: „Не зная как да разкажа това, защото само със собствените си очи бихте могли достойно да научите за тази красота и ред“.

Да бъде!

Албена Пекова

● ЛИЧНА ИСТОРИЯ

КОЛКО СА ВАЖНИ вярата в себе си и правилният момент?

Щастливите възможности са постоянно около нас. Във всеки един момент може да ни се усмихне късметът и тогава е важно да го задържим. В подобни ситуации повечето от нас са изпълнени с недоверие, натоварени с чужди очаквания или заслепени от неуспехите на околните. Читателят, с когото ще ви запознаем в този брой, твърдо е решил да грабне възможността и да повярва в себе си, въпреки всички усложнения.

Петър Петров е професионален състезател по спортна гимнастика и всеки ден пътува от Шумен до Търговище, за да тренира. Съмненията на околните в него се увеличават драстично, когато той решава да смени любителския уличен фитнес със спортна гимнастика. Тогава е на 15 години, а това е доста късна възраст за начало в този спорт – състезателите около него са стартирали още на 7–8-годишна възраст – причина много от близките му да се съмняват, че ще успее. Петър обаче е поработил над себе си – книгите на „Тогедър Академи“ му вдъхват вяра в себе си, в личните му възможности и той вече има завидни постижения в спорта.

Четенето на подбрана практическа литература при Петър е мотивирано от определена цел. „Започнах да се занимавам с онлайн продажби и ми стана интересно как мога да продам всичко на всекиго. Тогава започна по-голямото търсене, ето защо реших да разбера как по-добре да се случват нещата. Започнах целенасочено и директно с търговска литература. От малък съм гледал как майка ми чете, но не съм обръщал толкова внимание – просто защото не ми е било интересно. В един момент разбрах, че това е начин, чрез който аз мога да образувам себе си и да си отворя очите за много неща.“

Книгата „Мисли и забогатявай“ на На-

полеон Хил е съдбоносна за Петър. В този труд писателят е събрал вдъхновяващи истински истории на стотици успешни хора, които не са се спрели пред нищо и са последвали сърцето си. Поели са всички рискове, извършили са определени действия многократно и тази пламенна вяра ги е довела до успех. „В спорта, с който съм се захванал, поставих началото по-късно и хората не вярваха в мен. Книгата „Мисли и забогатявай“ ми показва, че абсолютно всички имат възможността да се справят, ако намерят своята страст и ако вярват много силно в своята идея.“

Младият състезател прекарва над осем часа всеки ден в залата. Това е постоянството, което той намира за редно да добави към уменията си, за да върви по пътя към професионалния успех. „С течение на времето и вследствие на ежедневни целенасочени и постоянни усилия се развивам и постигам целите си постепенно.“

Още след първото прочитане на книгата пред Петър се изяснява правилният

път, по който да се движи. „Първоначално се впечатлих от това, че има други хора като мен, в които околните не са вярвали, но те въпреки това са следвали пламенното си желание. Това ме окуражи, че аз не съм единственият и мога също да постигна резултати и да дам пример. Достатъчно е само да съм готов да платя цената за това.“

Ентусиазмът е заразен, но за да е движеща сила, е нужно да бъде подхран-

ван. Подобни вдъхновяващи четива е хубаво да се четат регулярно, за да влеят нови сили в трудни моменти. „В момента препрочитам книгата за трети път и съм се зарекъл всяка година да го правя, за да поддържам тази енергия и правилната вибрация, с помощта на които да мога да продължавам да тренирам с хъс. При всяко падане духом информацията от тази книга е способна да ме подтикне към нови усилия.“

Подобни осъзнавания водят до коренни промени в живота на човек. Шестнадесетгодишният спортист разбира важността на средата около него и я подобрява мигновено. „Първо осъзнах къде се намирам, а след това смених средата окончателно. След тази книга започнах да виждам колко много хора около мен са песимисти и не вярват в „налудничавите“ неща. Като казвам това, имам предвид, че са ограничени от чуждите очаквания към тях, потиснали са своите искрени желания и мечти и са се отказали от тях. Започнах да се събирам с други хора, които подобно на мен имат големи мечти и цели. Всички ние търсим да постигнем невъзможното, което е едно от ключовите неща в живота – имаме толкова много години за развитие и огромен потенциал, защо да не използваме качествено живота си?“

● ЛИЧНА ИСТОРИЯ

КОЛКО СА ВАЖНИ вярата в себе си и правилният момент?

продължава от стр. 11

Вярата в собствените способности и потенциал добавя стойност във всички сфери на живота на Петър. „Постигнах физическа стабилност – държа да се движа в моята посока. Започнах лека-полека да правя малки рисковани действия, вярвайки, че нещата ще се получат. По този начин успех да се изградя и психически. Придобих увереност, че всяко желание е възможно, стига човек да има достатъчно вяра, постоянство и да извършва правилните действия.“

Какъв съвет би дал младият спортист на хората около себе си? „Необходимо е човек да си набавя информацията от правилните източници и да си осигури средата, която подхранва постигането

на неговите стремежи и мечти. Благодарение на тези неща всеки може да постигне истинските си цели.“

Често сме изправени пред съдбоносни избори в живота си. Някои от хората грабват възможността, израстват, рискуват и се учат от действията си, други нямат достатъчно кураж и продължават по утъпкания път, който не води до удовлетворение. „В живота на всеки настъпва ситуация, в която трябва да се вслуша в себе си. В такъв момент на човек му се предлага възможност и той трябва да я грабне – да вярва, да рискува и да не се предава. Всеки има възможностите да постигне успех в живота си“, убеден е Петър.

За постиженията се изисква вяра

и книгите на „Тогедър Академи“ са специално подбрани да отключат потенциала у нас така, че всеки да

почерпи вдъхновение и да последва мечтите си!

Кристина Капитанова

● ЛИЧНА ИСТОРИЯ

ВЕТРИНО – МОЕТО МЯСТО ПОД СЛЪНЦЕТО

„Големият град дава повече възможности за работа“, казват мнозина. Разбира се, те са прави. Възможности да си експлоатиран, да си недооценен и никой да не се интересува от твоето личностно и кариерно израстване, се предлагат надлъж и нашир. Споделеният опит може да ни спести много време в лутане, а истории като тази могат да ни предпазят от вземането на грешни решения.

Запознайте се със Стефан Стефанов. Човек, преминал през немалко работни места в България и в чужбина, с надеждата да намери това, което търси, и да изгради по-добро бъдеще за себе си и своето семейство. Но нека да се върнем по-назад във времето.

продължава на страница 13

ЛИЧНА ИСТОРИЯ

ВЕТРИНО – МОЕТО МЯСТО ПОД СЛЪНЦЕТО

продължава от стр. 12

Стефан прекарва детството си в гр. Мездра. Още от дете той помага въщи и подхожда отговорно към задълженията си. Детството му преминава спокойно и любимо негово занимание е четенето на книги. След 8-и клас той става още по-самостоятелен, като се премества да учи във Враца. Там обаче попада в неподходяща среда и доброто четящо момче се превръща в дребен хулиган. Пиянски истории, побоища, дискотеки и всичко това в лоши среди – така минават четири години от живота му. Младото момче осъзнава, че е повлиян от средата и че нещата, които прави, не са добри. „Когато станах на 18 години, си казах – или оставам в тази среда и водя безсмислен живот, или се махам оттук и започвам нормален живот наново, докато е време“, споделя Стефан.

За да избяга бързо от тази среда и от страх да не се подхлъзне в неправилни действия отново, Стефан решава първо доброволно да се запише в казарма. След 9 месеца се мести в София и започва работа в международна верига ресторанти за бързо хранене. Там минават 15 години от живота му! Научава се да работи добре и бързо на всички позиции, да се сработва в екип, да общува с клиенти и да организира правилно работата си. Придобива умения, които го правят ценен кадър във фир-

мата. Приносът, който дава, е огромен, но дали това се отразява заслужено и на заплащането му през тези години? В миналия брой на „Красиво Ветрино“ ви разказахме за Нурай Юсеинов, който бе поставен в същата ситуация. Експлоатиран на работното място, без развитие и справедливо заплащане. Голяма международна компания го прави, а какво остава за по-малките бизнеси?! Главната цел е единствено печалбата – не се работи за клиентите, за общото благо и за подобряване на средата и развиване на персонала. „Исках да намеря място, в което трудът ми да бъде справедливо оценен, да се мисли за клиента, а не как да му се вземат парите само“, казва Стефчо и си тръгва.

Следват многобройни опити на много места в сферата на ресторантьорството, но без резултат.

Междувременно в живота му вече е Диана, ражда им се дете и отговорностите стават все по-големи. Идва момент, в който младият мъж вижда, че в България не може да намери това, което търси, и решава да работи в чужбина.

Пробва в Германия, но скоро отново е разочарован. Мисълта, че всичко ще бъде различно в чужбина, е бързо изместена от реалността. Освен че среща същото отношение от работодателите си, той е и далеч от дома и семейството. Там той е чужд! Разходите за мла-

дото семейство непрекъснато растат и те търсят допълнителни доходи, с които да стабилизират финансовото си положение. Съпругата му попада на YouTube канала на „Тогедър България“ и е привлечена от полезните знания там. Това увлича вниманието и на Стефан. Дватамата започват да провеждат регулярно онлайн срещи с консултант от фирмата. „Ние винаги сме спестявали, но това, което правихме, е да похарчим за нещо веднага щом спестим. Така всеки път започвахме отначало. Осъзнах, че трябва да инвестираме спестеното, за да може усилията ни да имат смисъл и парите да работят за нас“, казва Стефан.

Семейството е вдъхновено и от проекта „Исторически парк“ и всичко, което се случва около него. По време на почивки идват на посещения, участват и в доброволни дейности в общината. Не след дълго Стефан взема решение да се прибере в България. „Много се впечатлих, че това не е само някакъв проект, а е общност от хора с цел и кауза. Тук никой не е сам за себе си и всеки помага на всекиго. Точно обратното на това, което съм виждал в града, и не само.“

Така през 2022 г. Стефан се премества и започна работа в село Неофит Рилски. „Нямаше значение за мен какво ще работя, само исках да съм сред тези хора.

Тук хората имат значение. Всеки може да се развива, няма връзкачество – ако свършиш работата, получаваш заслуженото. Работодателят е справедлив и цялата система тук е такава.“

Днес Стефан работи това, което познава добре, може и винаги е искал – отговаря за храната в село Неофит Рилски. Вече няколко събития успешно минаха с негово участие. Не спира да чете финансова литература, развива се и професионално с книги за храненето. Обича да организира хората, да търси нови рецепти и прави всичко това на място, където намира смисъл, сред хора, които го ценят. Семейството му още не живее с него в Неофит Рилски, но скоро и това ще се случи. През лятото Диана и малката им дъщеричка идват и Диана му помага в работата. Детето се чувства добре тук, забавлява се и играе на свобода. Тук родителите са спокойни за децата си – нещо немислимо в големия град, пък и в чужбина.

За Стефан търсенето приключи. Той е на мястото си. Всъщност всичко е на мястото си, а което още не е, е на верния път. Община Ветрино сбъдва мечти!

Пазител на доброто

● ЛИЧНА ИСТОРИЯ

Написах я за вас,
които обичате своя род и бъл-
гарско отечество
и обичате да знаете за своя
род и език.
Св. Паисий Хилендарски

Автономната монашеска общност Света гора, по-известна като Атон, е нашият Йерусалим на Балканите – едно от най-святите места за православието.

През 2022 г. общността в с. Неофит Рилски се включи към българите, които помагат на българските монаси, чрез организирането на редовни доброволческите пътувания в помощ на Зографския манастир на Света гора – единствения останал български манастир там. Преди години Хилендарският манастир – друго свято българско място, също е бил наш, но е преминал във владение на сръбските монаси. Историята им е преинтересна и се разказва сладкостно от монасите в Зограф. Значението и важността на този манастир, неговият принос да съществува България са изключителни и непреходни.

Всички сме учили в училище за Отец Паисий Хилендарски – Светогорския монах, който е написал „История славянобългарска“. Припомняме, че написването ѝ се счита за началото на Българското възрождане, което е събудило и извисило българския дух и е довело до Освобождението ни и възстановяването на българската държавност. Без да припомним какво е националната идея за Паисий и основата на българската държавност – език, род, вяра, отечество – ние няма как да осъзнаем ролята, която са изиграли Зографският и Хилендарският манастир за възкръсването на българската държава от пепелищата на робството.

Това е причината за втора поредна го-

дина да организираме групи от харизани (така се наричат доброволците в Атон), които да помагат на монасите с труда си. Интересен факт е, че от двадесет манастира, разположени на територията на автономната монашеска общност Света гора, тази практика е наложена само в българския и сръбския манастир. Всички останали манастири ползват наемни работници, които да вършат физическата работа. В резултат на общностите от харизани, които с годините се увеличават, 2020 г. създава много трудности на останалите 18 манастира, тъй като поради обявената пандемия работниците са блокирани и имат трудности с пътуванията си. Основният начин да се стигне до манастирите е с ферибот – при едно такова пътуване през 2020 г. монаси от гръцките манастири, минавайки покрай маслиновите гори на Зографския манастир, попитали други монаси на ферибота как успяват да поддържат така добре

градините си в тези трудни времена. Отговорили им, че всяка седмица от България идват работници, които им помагат, като даряват труда си. Гръцките монаси ги поздравиха за далновидното решение да организират работата по този начин и дори им подметнали, ако имат повече харизани, да изпратят и на тях да помогнат. Традицията с харизаните в Света гора е доказателство, че българският дух е жив и както нашите предци по време на турското робство доброволно са дарявали пари, труд и кой каквото може, за да се строят църкви, училища и читалища – стълбове на държавността, които са ни запазили пет века, така и днес все още има много българи, които са готови да се откажат от пари, почивки, за да вложат усилия в това богоугодно дело. Интересна е историята на Бисер, който от десетина години идва да помага. Професията му позволява десет месеца в годината да

идва за по седмица, като с времето е успял да организира доста други харизани, които да идват с него.

Нашите ежеседмични доброволствания през изминалата година се превърнаха в традиция, която вдъхнови повече от 60 души, а планът за тази година е доброволците да достигнат до 220. Всички, които прегръщат идеята и приемат за свой дълг да дойдат и да допринесат за развитието на това свято за България място, очакваме да се обадят на един от организаторите на групите – Румен Янков (0898 582 074). Заедно можем да върнем блясъка на българския манастир, който отново да бъде фар на вярата и българщината. Пътуването има и огромен духовен заряд – ежедневни беседи с монасите, служби, литургии и бдения, както и едnodневна екскурзия до други манастири в Света гора. Една доброволческа смяна в Атон е уникално лично преживяване – духовно пътуване към себе си, пречистване и извисяване, което ще запомните за цял живот и ще искате да имате отново и отново.

Доброволческите ни мисии в българския манастир „Зограф“ на Атон съхраняват човешкото и въздигат духа на всеки. Нашата общност в Неофит Рилски и Ветрино работи за същото – възпитава хората в общочовешки и християнски добродетели. Ето защо Атон е нашата Мека, нашият Йерусалим.

Калистрат

● БЪЛГАРИТЕ – ДЪРЖАВНОСТ И ДУХ

ОДЕЖДИТЕ на БЪЛГАРИТЕ през Ранното средновековие

Одеждите (стб. одеждж, одѣнь и др.) на българите през Ранното средновековие се оформят под въздействието на множество културни импулси, резултат от силно контактната и разнородна среда, в която въобще се формира старобългарската материална култура.

Както свидетелстват изворите от периода VI-VII век в Сасанидски Иран, Византия, а по-късно и в Арабския халифат, се налага много сходен тип воинско облекло, а също и въоръжение на конния воин, формирало се най-вече под влияние военните традиции на конните народи, сред които и българите, които населявали Източна Европа и Средна Азия.

Един от най-ранните извори, който дава информация за типа на българския средновековен костюм, е „Свидас лексикон“ – византийски азбучник от X век. В този особено важен за нас извор се казва, че в определен исторически момент българите приели за своя носията на аварите: „На българите се харесала носията на аварите, те заменили своите дрехи с техните и досега ходят така облечени“. Това заимстване най-вероятно се случва около средата на VI век, когато аварите, известни още като вархонити, а по-късно и тюрките установяват политически контрол в земите по Северното Черноморие и Средния Дунав. Тогава източноевропейските номади, сред които са и българите кутригури и утигури, савирите и аланите, бързо усвояват някои елементи от средноазиатската костюмна традиция, и то най-вече иновациите, свързани с военното дело и бит. Като цяло обаче тази средноазиатска традиция малко се различавала от българската, за което свидетелства Теофан Изповедник, описващ аварското посолство в Константинопол през

557/558 г.: „В тази година във Византион дошло необикновено племе, т.нар. авари, и целият град се събрал да ги гледа, тъй като никога не бяха виждали такова племе. Отзад косите им са много дълги, завързани на кичури и оплетени, а останалите им дрехи са като дрехите на другите хуни“.

В началото на VIII век, след завладяване на Долнодунавските земи и формиране на българската държавност на Балканиите, влияние върху облеклото на българите оказва и византийската костюмна мода. Формира се традиционното средновековно облекло на българите, което става известно във византийски извори от периода като „български одежди“. В един от преписите на „Чудото на св. Георги с българина“ продължителят на Георги Монах свидетелства, че след смъртта на цар Симеон синовете му Иван и Вениамин (Боян) продължавали да носят българското си облекло. „На 27

май, петнадесети индикт, умрял предводителят на България Симеон, след като оставил за наследник сина си Петър... Братята на Петър, Иван и Вениамин, още се обличаха в български одежди“.

В пояснение на ромейските трактати идват и арабските извори от средата на X-XI век, които също описват облеклото на българите. Сведение за одеждите в Дунавска България намираме при Ибрахим ибн Якуб от 973 г., който пише: „Аз не съм ходил в страната на българския цар, но аз видях неговите пратеници в град Марсенбург при тяхното пристигане в двора на императора Отона; те носеха тесни дрехи и бяха препасани с дълги пояси, върху които бяха пришити златни и сребърни копчета. Царят стои много високо; той носи на главата си корона...“

Ал Истахри и Ал Идриси пък описват дрехите на българите по Волга: „Дрехи-

те на хазарите и тези, които са заедно с тях, са куртки (ал каратик) и кафтани (акабия) и внасят при тях одежди от земите на Джурджания и Табаристан, от Азербайджан, от Рум (ар-Рума) и други провинции... Техните одежди (на ар-рус) са къси куртки (ал каратик), а одеждите на хазарите (ал хазар), българите (ал булгария) и печенегите (ал баджанак) са дълги (пълни), дългополи куртки от коприна, памук, лен или вълна.“

Освен в писмените извори сведения за воинското облекло на българите можем да почерпим и от множество наши и ромейски паметници на изобразителното изкуство. Българско облекло виждаме изобразено на: Мадарския конник; миниатюрата с избиването на 15-те тивериополски мъченици от „Менология на император Василий II“; някои миниатюри от Мадридския препис на хрониката на Йоан Скилица; Плочката от Евксиноград; миниатюрата на семейството на княз „Светослав“ от Симеоновия (Светославов) сборник; костно рогче от средновековното селище при с. Хърлец, Северозападна България; рисунки графити, изобразяващи воини и елементи от воинския костюм от Плиска, Мадара, Преслав, Дръстър и др.

Милен Петров

● **БИБЛИОТЕКА**

Мисли и забогатявай е продадена в над петнадесет милиона екземпляра до момента и е една от най-великите и вдъхновяващи мотивационни книги, публикувани някога, посветена на тайните на парите и големия професионален успех. Тя е задължително четиво за всички, които усещат че им липсва нещо в живота и се чувстват ограничени в своето развитие. Превръща се в пътеводител за милиони хора, решили да се отърват от бедността в епоха на депресия и да постигнат просперитет за себе си, за семействата си, а в много случаи - и за работодатели.

Наполеон Хил е един от пионерите в литературата за самоусъвършенстване и постигане на личен успех, американски юрист, журналист, лектор и писател. Световно признание му носи книгата му „Мисли и забогатявай“. Превратен момент за работата върху творбата е срещата му със знаменития предприемач и меценат Андрю Карнеги, който го насърчава да продължи по-задълбочено работата в тази насока, за да открие универсална формула на успеха, която би помогнала и на хора с по-скромни възможности да забогатят. Книгата става факт след 20-годишен труд и интервюиране на повече от 500 преуспели личности като Хенри Форд, Чарлз Шваб, Уилям Ригли, Джон Морган и др. Друг впечатляващ факт за автора е че е бил съветник за връзки с обществеността на двама американски президенти Удроу Уилсън и Франклин Делано Рузвелт.

Можете да поръчате книгата от консултант на Тогедър или на academy.together.bg

Онлайн

Лектор
Ивелин Михайлов

Лектор
Пламен Кънчев

СПЕЦИАЛИЗИРАН СЕМИНАР

ПО УПРАВЛЕНИЕ НА ЛИЧНИ ФИНАНСИ - ЧАСТ 1

Дата: 25.02.2023

Дойде време за специализирания семинар за лични финанси на Тогедър ЧАСТ ПЪРВА! Семинарът има за цел да ви представи цялостния модел за правилно финансово планиране и различните видове финансови инструменти, като в същото време ви предложи практически начини за изграждане на успешните финансови навици във вашия живот. Ще ви научи как да боравите с парите си, независимо дали сте човек на заплата или собственик на бизнес. Датата за провеждане е заложена на 25.02.2023 г., с лектори: Пламен Кънчев и Ивелин Михайлов. Семинарът ще се проведе онлайн през Zoom. След провеждането му ще бъде достъпен и на запис!

Повече информация за програмата и събитието може да намерите на <https://academy.together.bg/> или като сканирате QR кода

● **ЧИТАТЕЛСКА СНИМКА НА СЕДМИЦАТА**

Лазар Василев от гр. София
Точка на разпространение на вестника в гр. София - ул. „Гребен планина“ 8, жк „Лозенец“

СЪЗДАДОХМЕ ТЕЛЕГРАМ КАНАЛ, С КОЙТО ИНФОРМИРАМЕ ЖИТЕЛИТЕ НА ОБЩИНА ВЕТРИНО ЗА ВСИЧКО СЛУЧВАЩО СЕ ТУК. КОЙТО ИМА ИНТЕРЕС ОТ РАЗВИТИЕТО НА ОБЩИНАТА МОЖЕ ДА ГО СЛЕДИ, КАТО СКАНИРА QR КОДА.

ЗА ДА НИ ИМА

Можете да подкрепите свободното независимо издание „Красиво Ветрино“ тук:
BG41BPBI81701075963101
BIC: BPBIBGSF
Пощенска банка Юробанк България АД, Издател: „Блаженство“ ЕООД
БЛАГОДАРИМ ВИ!

Ако сте станали свидетел или знаете със сигурност за злоупотреба или корупция, обадете се на тел. 0889222885

ВАШАТА АНОНИМНОСТ Е АБСОЛЮТНО ГАРАНТИРАНА

Изкупуваме земеделски земи и къщи в района на община Ветрино. Даваме най-добрите цени на пазара. Телефон за връзка - 0877230884